

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1582/2024
16.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Радославе Мађаров и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Урош Митровић, адвокат из ..., против тужене Специјалне болнице за цереброваскуларне болести „Свети Сава“ Београд, чији је заступник Државно правобранилаштво Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4844/23 од 15.11.2023. године, у седници одржаној 16.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против потврђујућег дела пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4844/23 од 15.11.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против потврђујућег дела пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4844/23 од 15.11.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 3968/21 од 01.03.2023. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужили на име разлике плате по основу рада у дане државних и верских празника, рада недељом, по основу минулог рада, стимулације, рада ноћу и прековременог рада за 2018, 2019, 2020. и 2021. годину исплати појединачне новчане износе са законском затезном каматом почев од шестог наредног месеца за претходни месец до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиле у делу којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име накнаде за исхрану у току рада за 2018, 2019, 2020. и 2021. годину исплати појединачне новчане износе са законском затезном каматом почев од шестог у месецу за претходни месец до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиле у делу у коме је тражила да се обавезе тужена да јој на име регреса за коришћење годишњег одмора за 2018, 2019, 2020. и 2021. годину исплати појединачне новчане износе са законском затезном каматом почев од шестог наредног месеца за претходни месец до исплате. Ставом четвртим изреке, тужиле је ослобођена плаћања судских такси. Ставом петим изреке, дозвољено је преиначење тужбе тужиле од 03.02.2022. године. Ставом шестим изреке, обавезана је тужена да тужили накнади

трошкове поступка у износу од 82.500,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4844/23 од 15.11.2023. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда у ставу другом, трећем и петом изреке и жалба тужиле и тужене у том делу одбијене, као неосноване. Ставом другим изреке, укинута је првостепена пресуда у ставу првом и шестом изреке и предмет у том делу упућен првостепеном суду на поновно суђење.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, побијајући је у потврђујућем делу, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП.

Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле као о изузетно дозвољеној у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр. 10/23) јер у конкретном случају не постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, за уједначавањем судске праксе, нити новог тумачења права. Правноснажном пресудом, одлучено је о тужбеном захтеву ради исплате неисплаћене накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора са припадајућом каматом, којом је утврђено да тужбени захтев није основан. Побийана одлука је у складу са закључком усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 05.07.2022. године (да запослени којима се плате исплаћују у висини вредности минималне зараде у јавним службама, као корисницима буџетских средстава, остварују право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора по основу рада, применом коефицијента за обрачун и исплату плата у којем је садржан додатак на име тих накнада и саставни је део коефицијента за сваког запосленог). Разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова у складу су и са правним схватањем израженим у одлукама Врховног суда са тужбеним захтевом и чињеничним стањем као у овој правној ствари о постојању права тужилаца на исплату тражених накнада и нису у супротности са тумачењем материјалног права у погледу примене одредаба Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“, бр. 34/01... 86/19), који као *lex specialis* искључује примену опште норме из Закона о раду. Сходно изнетом, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле, као изузетно дозвољеној применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 26.05.2021. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то је Врховни суд нашао да ревизија тужиље није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**